

MÁRK EVANGÉLIUMA

8-9.

Márk a korábbiakban már beszámolt arról, hogy Jézus ötezer embert vendégelt meg. Ez az ötezer ember pedig férfit jelent, a nőket és a gyerekeket nem is számolták. Jézus mindezt úgy tette, hogy eredetileg csak öt szelet kenyerük és két haluk volt.

Ebben a fejezetben egy ehhez hasonló csodáról olvasunk, Jézus újra az emberi szükségletekről gondoskodik. Érdekes megfigyelni, hogy Jézus szolgálatának kezdetén - amikor a Sátán megkísértette, - a negyven napos böjt után megéhezett, a Sátán a következőket mondta neki a Máté 4:3-ban: *„Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.”* Jézus azonban nem használta csodatévő erejét arra, hogy saját fizikai szükségletét kielégítse. Amikor azonban mások fizikai szükségleteiről volt szó, akkor hajlandó volt csodákat tenni.

Márk 8:1:

Azokban a napokban, amikor ismét igen nagy volt a sokaság és nem volt mit enniük, magához hívta tanítványait, és így szólt hozzájuk: „Szánakozom a sokaságon, mert már három napja vannak velem, és nincs mit enniük;

Jézus, rá jellemző módon, megszanja a sokaságot. Úgy tűnik, hogy minden egyes alkalommal, amikor Jézus meglátta a sokaságot, megszánta őket. Ebben az esetben kimondottan azért, mert látta fizikai szükségletüket. Érdekes megfigyelni, hogy Jézus mennyire odafigyel mások szükségleteire. Mi sokszor érzéketlenné válunk mások szükségletei iránt, Jézusról azonban ezt nem mondhatjuk el - Ő ugyanis mindig érzékeny volt az emberek szükségletei iránt, ezért is mondja: *„Szánakozom a sokaságon, mert már három napja vannak velem, és nincs mit enniük;*

ha pedig éhesen bocsátom őket haza, kidőlnek az úton, mert némelyikük messziről jött.”

Jézus tehát aggódik azokért az emberekért, akik már három napja vele voltak. A többnapos böjtök idején többnyire a harmadik nap a legnehezebb. A negyedik, ötödik napon a szervezet rááll erre az új állapotra, új erőre kap, kevésbé éhes. De a harmadik nap vízváltásznak tűnik, és kimondottan nehéz nap a böjtben. Jézus pedig látja, hogy az emberek már három napja ott vannak vele, egyesek pedig nagyon messziről érkeztek. Ha ilyen legyengült állapotban küldené őket haza, valószínűleg egyesek összeesnének útközben.

Tanítványai így feleltek: „Miből tudná valaki ezeket kenyérral jóllaktatni itt a pusztában?”

Megkérdezte tőlük: „Hány kenyeretek van?” Ők ezt válaszolták: „Hét.”

Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjék le a földre, azután vette a hét kenyeret, hálát adott, megtörte, és tanítványainak adta, hogy tegyék eljűk. Ők pedig a sokaság elé tették. Volt néhány kis haluk is, és miután áldást mondott, szólt, hogy ezeket is tegyék eljűk.

Ették és jóllaktak, - szó szerint: degeszre ették magukat - azután összeszedték a maradék darabokat hét kosárral, pedig mintegy négyezren voltak. Ezek után elbocsátotta őket,

Megint azt látjuk tehát, hogy Jézus néhány szelet kenyérral és néhány hallal - miután megáldja a táplálékot - hatalmas tömeget vendégel meg. Miután jóllaktak, megint több maradékot szedtek össze, mint amennyi kezdetben rendelkezésükre állt. Amikor az ötezer ember megvendégléséről volt szó a 6. fejezetben, azt olvashattuk, hogy tizenkét kosárnyi maradékot szedtek össze a végén. A kosár kifejezés ebben az esetben egy tipikusan zsidók által használt kosarat jelent. Ezzel szemben érdekes, hogy a négyezer ember megvendéglésénél a Márk 8:8-ban azt olvashatjuk, hogy hét kosárnyi maradékot szedtek össze. Ebben a versben azonban

az eredetiben a kosárnak egy olyan változata szerepel, amit kimondottan nem a zsidók használtak.

Arra vonatkozóan, hogy ennek mekkora jelentősége van, különböző elképzelések léteznek. Egyesek szerint a négyezer ember megvendégelésénél a tömeg nagy része nem zsidókból állt, ezért álltak ott rendelkezésre tipikusan nem zsidók által használatos kosarak, amelyekbe a maradékokat összegyűjthették. Az ötezer ember (az asszonyokat és gyerekeket is beleszámítva sokkal többen lehettek) megvendégelése, Bétsaida, egy zsidó város, közelében történt.

Egyes magyarázatok szerint azért is fontos látni, hogy az egyik esetben kimondottan zsidók által használatos kosárról, míg a másik esetben nem zsidók által használatos kosárról van szó, mert ez azt mutatja, hogy Jézus nemcsak a zsidók számára volt az élet kenyere, hanem mások számára is. Hiszen sok-sok pogány embert is megvendégtelt csodálatos módon, és engedte, hogy egyenek a kenyerekből.

és azonnal hajóba szállva tanítványaival együtt elment Dalmanuta vidékére.

Kimentek hozzá a farizeusok, és vitatkozni kezdtek vele: mennyei jelt követeltek tőle, kísértve őt.

Azokban az időkben az emberek várták a Messiást; sőt mi több, számos ember meg is jelent a színen azt állítva magáról, hogy ő a Messiás. Ezek gyakran látványos dolgok véghezvitelét ígérték a népnek, mint pl. a Jordán folyó kettéválasztását és a víz megállítást (mint Józsué idejében), míg mások mondjuk az üzenetük egész világra való hirdetését ígérték, amelyet majd mindenki a saját nyelvén hall. Ezek az emberek, akik a Messiásnak próbálták kiadni magukat, soha nem tudták látványos cselekedeteiket megvalósítani. A zsidók azonban bizonyítékként mégis mindig a természetfeletti eseményekere számítottak, és most ezt várják Jézustól is. A 11. versben tehát azt olvassuk, hogy a farizeusok mennyei jelt követeltek tőle, kísértve őt.

Jézus lelke mélyéről felsóhajtva így szólt: „Miért kíván jelt ez a nemzedék? Bizony, mondom néktek, nem adatik jel ennek a nemzedéknek.”

Egy másik evangéliumban, a Máté 12:39-ben Jézus így válaszolt nekik: *„Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.”*

Jézus csodáit nem a tömeg kíváncsiságának kielégítéséért vitte véghez. Minden esetben azért tett csodát, hogy segítsen azokon, akiknek erre volt szüksége. Jézus hatalmát mindig mások - nem pedig a saját - szükségleteinek kielégítésére használta. Bámulatos tetteivel nem akarta mások figyelmét magára vonni. Heródes is hallott Jézusról és csodatételeiről, és azt akarta, hogy a szeme láttára tegyen csodát, mintha csak egy bűvész néhány trükkjére lenne kíváncsi. Jézus azonban nem volt hajlandó Heródes kedvéért csodát tenni; nem volt hajlandó csodákat tenni csak azért, mert az emberek vágytak arra, hogy természetfeletti történéseknek legyenek tanúi. Így hát ez esetben is, amikor mennyei jelet kértek, Jézus ennyit mond csupán: *„Bizony, mondom néktek, nem adatik jel ennek a nemzedéknek.”*

János evangéliumának 20. fejezetében olvashatunk arról, hogyan reagált Tamás, amikor a többiek elújságolták neki, hogy látták az Urat. Tamás a 25. versben ezt mondja: *„Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a*

kezemet az oldalára, nem hiszem.‘ Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük.“ Akkor megjelent közöttük Jézus és így szólt Tamáshoz a 27. versben: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.”

Abból, amit Jézus mond, levonható a következtetés, hogy amikor Tamás hitetlenkedett, Jézus is ott volt: hallotta szavait, bár nem látták Őt. Ez azonban nem meglepő, hiszen Jézus megígérte, hogy *„ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott leszek közöttük“*. Jézus tehát tanítványai tudomására akarta hozni, hogy akkor is ott volt velük, amikor nem látták Őt, amikor Tamás kétségeinek adott hangot. Amikor megjelent előttük, az első dolga az volt, hogy Tamáshoz forduljon: *„Meg akartad nézni a sebeimet? Akkor nyújtsd ide a kezdet, és tedd az oldalamra.“* Tamás pedig így felelt: *„Én Uram, és én Istenem!”* vagyis: *„Ó, most már hiszek!”* Jézus így szólt hozzá: *„Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak és hisznek.”*

Egyesek mindig jeleket és csodákat várnak - nem tudom, ez mennyire egészséges. Az Igében azt olvassuk, hogy hamarosan megjelenik majd a színen egy férfi, aki csodálatos jeleket tesz. Ha valakinek a hite valamiféle természetfeletti történésre, jelre, csodára épül, akkor nagy bajban lesz majd, amikor ez a férfi megjelenik. *„Az Antikrisztus a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával jön majd el“*, mindenféle megtévesztő, csodával határos eseménnyel, amelyekkel megtéveszti majd az embereket. Így hát egyáltalán nem egészséges dolog az embernek hitét jelekre és csodákra alapoznia, amelyeket esetleg valaki véghez tud vinni. Fontos, hogy az ember a hitét és bizalmát Isten Igéjébe vesse - abba, amit Isten abban kijelentett. Fontos, hogy az ember elhiggye Isten Igéjét anélkül, hogy előtte valamiféle természetfeletti jelet követelne.

Ezzel otthagya őket, és ismét hajóba szállva elment a túlsó partra.

De elfelejtettek kenyeret vinni, és mindössze egy kenyér volt velük a hajóban.

Jézus figyelmeztette őket, és így szólt: „Vigyázzatok, óvakodjatok a farizeusok kovászától és a Heródes kovászától!”

Erre tanakodni kezdtek arról, hogy nincs kenyérük. Amikor ezt Jézus észrevette, így szólt hozzájuk: „Mit tanakodtok azon, hogy nincs kenyereitek? Hát még mindig nem veszitek észre, és nem értitek? Még mindig olyan keményszívűek vagytok? Van szemetek, és mégsem láttok, fületek is van, és mégsem hallotok? Nem is emlékeztek? Amikor az öt kenyeret megtörtem az ötezernek, hány kosarat szedtetek tele kenyérdarabokkal?”

Így feleltek: „Tizenkettőt.”

„És amikor a hét kenyeret törtem meg a négyezernek, hány kosarat szedtetek tele kenyérdarabokkal?”

Ezt mondták: „Hetet.”

Erre Jézus újra megkérdezte: „Még mindig nem értitek?”

A kovász mindig a gonosz jelképe volt. Az előző kenyérsütéskor felhasznált kovászból, élesztőből mindig egy részt megőriztek. Amikor azután a kovászt hozzáadták az újonnan elkészített tésztához, az elkezdett a tésztában erjedni és szép lassan az egész tésztában szétterjedt. Mivel pedig a kovászból egy kis mennyiség is elég volt ahhoz, hogy az szétterjedjen az egész tésztában, a zsidó számára a kovász a bűn jelképe volt. Azt szemlélteti ugyanis, hogy ha a gonosznak egy töredékét is megtűrik, az elég ahhoz, hogy mindent beszennyezzen. Amikor pedig Jézus azt mondja a 15. versben, hogy *„Vigyázzatok, óvakodjatok a farizeusok kovászától és a Heródes kovászától!”*, akkor a farizeusok gonoszságáról beszél - arról a lelkületről, amely megfertőz másokat. Jézus tehát egyáltalán nem arról beszélt, hogy a tanítványok elfelejtettek kenyeret vinni magukkal.

Amikor Bétsaidába érkeztek, egy vakot vittek hozzá, és kérték, hogy érintse meg. Ő pedig a vakot kézen fogva kivezette a faluból,

Ahelyett, hogy ott, mindenki előtt tett volna csodát, Jézus inkább kézen fogva kivezette a vak embert a faluból.

*azután szemére köpve rátette kezét, és megkérdezte: „Látsz-e valamit?”
Az felnézett, és így szólt: „Úgy látom az embereket, mintha fákat látnék, amint járkálnak.”*

Vagyis valamit már látott az az ember, csak nagyon homályosan.

Aztán Jézus ismét rátette a kezét a szemére, ő pedig körülnézett, és meggyógyult, tisztán látott mindent.

Itt egy érdekes csodának lehetünk tanúi. Az Igében feljegyzett csodák közül ez az egyedüli eset, ahol a gyógyulás nem azonnal, hanem folyamatosan következik be. Az első érintéskor nem gyógyult meg teljesen az ember, hanem csak részben tért vissza a látása. Látását csak akkor nyerte vissza teljesen, amikor Jézus még egyszer megérintette. Azt látjuk tehát, hogy az ő esetében a gyógyulás folyamatosan állt be - ez pedig az egyetlen ilyen feljegyzett eset Jézus szolgálatából.

A gyógyulással kapcsolatban sok mindent nem értek még. Nem értem például, hogy mitől van az, hogy egyes emberek meggyógyulnak, mások pedig nem. Ha én lennék Isten, akinek hatalma van arra, hogy megadja a gyógyulást, valahogy úgy érzem, hogy inkább hajlanék arra, hogy a jó embereket gyógyítsam meg - azokat, akik azt megérdemlik, másokat pedig nem szükségszerűen. Őszintén szólva láttam már olyan embereket meggyógyulni, akiket - ha Isten lennék - nem gyógyítanék meg. Ennek fényében tehát jó, hogy nem én vagyok Isten, mert nagy sietségemben jól összezavarnám a dolgokat, és hamarosan azt látnám, hogy az emberek jócselekedeteik és érdemeik alapján jönnek hozzám - és akkor többé nem lenne kegyelem. Nagy sietségemben egy szempillantás alatt eltüntethetném a kegyelmet, mert biztosan nem kegyelemből adnék, hanem sokkal inkább azoknak, akik azt megérdemlik.

Erősen hiszek abban, hogy Isten napjainkban is meggyógyítja az embereket. A gyógyításnak is különféle fajtái léteznek: a gyógyulás lehet például folyamatos is. Egyébként, ami engem illet, szerintem mindenfajta gyógyulási folyamat Istentől való. Vegyünk például egy sikeres vakbélműtétet. Az orvos összevarrja a páciens sebét, minden tőle telhetőt megtesz, de alapvetően nem neki köszönhető, hogy a műtéti seb egy idő után begyógyul és a páciens felépül. Ő csak a kötelességét végzi, mivel ismeri a gyógyulási folyamatot, tudja, hogy a sebet össze kell varrni ahhoz, hogy begyógyulhasson, de a gyógyulást alapvetően nem ő hozza, csak ismeri az Isten által megteremtett gyógyulás folyamatokat. Csak azért, mert ezek természetes gyógyulási folyamatok, még nem mondhatjuk, hogy nem Istentől származnak, hiszen mindezeket Isten teremtette.

Egyesek azt mondják a gyógyulásról, hogy ez az ember fejében dől el, mert szeintük ez egy pszichoszomatikus jelenség. Erre csak azt tudom mondani, Isten legyen irgalmas ezekhez a szegény kritikuskhoz. Amikor valaki egy pszichoszomatikus betegségben szenved, vagyis betegsége alapvetően pszichológiai eredetű, és mi imádkozunk érte, az ima megszabadítja pszichológiai problémájától, és így az az adott betegség is elmúlik. Miért kell ezt lebecsülni? Nem tudom, hogy mi okozta azt az adott problémát abban az emberben. Igen, az is elképzelhető, hogy pszichikai problémának köszönhetően vakul meg valaki, és a probléma

elmúltával visszanyeri látását. És akkor mi van?! Ha valaki eljön, hogy imádkozzunk érte, és visszanyeri látását, miért ne örvendezhetnénk annak, amit Isten tett? Abban, amit Isten ennek az embernek az elméjében gyógyításként végzett el? Hiszen Isten az aki munkálkodik az ember elméjében: Ő gyógyítja meg, állítja helyre a gondolkodását, az érzelmvilágát. Ezt ugyanúgy egy Istentől jövő gyógyulásnak tekintem, mint mást. Elismerem Isten gyógyító hatalmát és áldom érte. Az évek során láttam már olyanokat, akik csodálatos módon, egy szempillantás alatt meggyógyultak, másoknál azonban folyamatosan állt be a gyógyulás. Láttam olyanokat is, akik meghaltak. Arra azonban nem tudom a választ, hogy egyesek miért gyógyulnak meg egy szempillantás alatt, mások miért csak folyamatosan, megint mások pedig miért nem gyógyulnak meg soha. Nem tudom. Őszintén bevallom, hogy nem értem. Isten sokszor úgy munkálkodik, ahogy mi azt egyáltalán nem vártuk. A természetfeletti Isten gyakran természetes módon munkálkodik.

Vegyek például a saját életemet. Szolgálatunk elején, amikor mindennap azért küzdöttünk, hogy életben maradjunk, különösen fontos volt, hogy imádkozzunk, Istenben bízunk családunk fizikai szükségleteit illetően. A Miatyánkban egy rész úgy szól, hogy *„mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...“* éreztük ennek az imának a súlyát. Sok-sok napon át imádkoztuk így: Uram, *„mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma“*. Pénzzel nem rendelkezünk, az Úr ígéreteivel viszont igen. Filippi 4:19-ben ezt olvassuk: *„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.“*

Isten nem minden esetben munkálkodott úgy, hogy elküldött hozzánk valakit egy borítékkal, amelyben pénz volt, bár erre is volt példa. Az Úrtól kapott pénz nem mindig postai úton érkezett. Néha igen, de nem minden esetben. Isten nem mindig gondoskodott úgy a szükségleteinkről, hogy valakit arra indított, hogy hagyjon egy nagy táskát élelmiszert az ajtónk előtt. Volt, amikor ez történt, de nem mindig. Leggyakrabban Isten azonban úgy gondoskodott a szükségleteinkről, hogy valaki felhívott, egy ismerősöm, és azt mondta: „Chuck, segítségre lenne szükségem! Lenne időd ma velem dolgozni?“ Én pedig boldogan mondtam: „Hát persze!“ Ahogy elindultam dolgozni, megköszöntem az Úrnak, hogy gondoskodik a szükségleteinkről. Sokszor Isten úgy gondoskodott rólunk, hogy munkát kaptam arra a napra, és nap végén megkaptam a béremet. Abból a pénzből tudtunk aznap vacsorát venni. Előfordult, hogy egy élelmiszerlánctól hívtak fel, hogy az egyik élelmiszerüzemet kellene helyettesíteni, beugranék-e. „Persze“, mondtam. Az is előfordult, hogy temetkezési vállalkozó hívott fel: „Chuck, el kellene menni egy holttestért.“ Megint csak azt válaszoltam, hogy „Jó, rendben! Megyek!“ Minden holttestért kaptam 5 dollárt. „Köszönöm, Uram, hogy gondoskodsz a szükségleteinkről“, mondtam akkor is.

Isten tehát nem mindig él ú.n. természetfölötti módszerekkel. Isten nem mindig természetfeletti módszereket alkalmaz, hogy gondoskodjon rólunk, hogy betöltse szükségleteinket. Sok esetben Isten nagyon is természetes módon munkálkodik. Fontos azonban, hogy meglássuk a természetfölöttit a természetben. Sajnálom azt az embert, aki szem elől téveszti Istent - azt az embert, aki nem csodálja Istent, amikor megpillant egy virágot. Nem tudja Istent imádni, mint mindennek Teremtőjét, amikor megszagol egy rózsát, és érzi annak illatát. Ezzel természetesen nem azt mondom, hogy a rózsát kellene istenként imádnunk. Létezik ugyanis egy irracionális viszonyulás is a természethez, amikor valaki a természetet kezdi el imádni, mintha az lenne maga Isten. „Ó, a Természet Anya vitte ezt véghez“, mondják. A racionális ember azonban, amikor a természetre tekint, Istent kezdi el imádni, mint azt aki a természetet teremtette. Pál is ír azokról, akik beleesnek abba a hibába, hogy a teremtett világot kezdik el imádni a Teremtő helyett. Nagyon szomorú dolog, amikor valaki annyira rövidlátó, hogy csak azt látja, ami az orra előtt van, ahelyett, hogy Istent imádná, aki ezeket a dolgokat megteremtette.

Jézus ebben az esetben egészen váratlan módon gyógyít meg valakit: ujjára köpve megérinti az illető szemét. Érdekes, hogy itt Jézus a beteg szemére köpött, míg egy másik alkalommal Jézus a földre köpött, majd lehajolt és sárral kente be egy másik beteg szemét. Ezután azt mondta neki, hogy menjen, és mossa meg a szemét, és akkor majd látni fog. Így is történt. Nekem ez megint csak nagyon tetszik, mert azt látjuk, hogy az Urat nem lehet beskatulyázni, pedig milyen jó lenne!

Az emberek nagy előszeretettel beszélnek arról, hogy Isten pontosan hogyan fog munkálkodni. Beskatulyázzák Istent, és azt mondják, hogy Isten csak így és így munkálkodik. Ez által pedig bizonyos kereket közé szorítják Istent, és bizony gyakran gátat vetnek Isten munkája elé az életükben. Izráel gyermekei is ezt tették hitetlenségük miatt. A 78. Zsoltár 41. verse azt mondja: *„Sokszor kísértették az Istent, megbántották Izráel Szentjét“* - az angolban pedig az áll, hogy gátat szabtak Izráel szentjének.

Jézus azonban különböző módokon gyógyít - az egyik esetben azonnal beáll a gyógyulás, más esetben folyamatosabban következik be. Egyes esetekben meg is érinti a beteg embert, más esetekben nem, csak annyit mond: „Gyógyulj meg!“ Egyes esetekben házhoz megy, más esetekben csak azt mondja: „Menj haza, és megtörténik, amit kértél.“ Az Úr tehát nem hagyja magát beskatulyázni.

Jézus pedig elindult tanítványaival együtt Cézárea Filippi falvaiba.

Jézus tehát elhagyja Bétsaidát, ami a Galileai-tenger északi csücskénél található, és még északabbra megy, Felső-Galileába, egészen Cézárea Filippi területére, amely Felső-Galilea északi részén terül el a Hermón-hegység lábánál. Ennek a mai neve Baniász, mert a görögök egy szentélyt építettek annak a barlangnak a közvetlen szomszédságában, ahonnan a Jordán folyó eredt. Később földrengések rázták meg a területet, úgyhogy most már a Jordán folyó nem a barlangokból, hanem mintegy harminc méterrel a barlangok alatt tör a felszínre. A lényeg azonban, hogy régen a Jordán folyó ezekből a barlangokból eredt, és ezért a görögök itt egy szentélyt építettek, mégpedig Pán istenség tiszteletére, ezért ezt a helyet Paniásznak nevezték el. Az araboknak nehezükre esett a P-t kiejteni, ezért Paniász helyett Baniászként emlegették azt. Így hát Baniászként vonult be a köztudatba ez a terület, amely egykor Cézárea Filippi volt.

27. második fele:

Útközben megkérdezte tanítványaitól: „Kinek mondanak engem az emberek?“

Elérkezett az ideje annak, hogy Jézus felfedje a tanítványok előtt, kicsoda is valójában. Egészen eddig a pillanatig Jézus nem tett erre vonatkozó kijelentést a tanítványainak, nem fedte fel előttük kilétét. Abban biztos vagyok, hogy a tanítványok sejtettek valamit, maga Jézus azonban eddig soha nem tett erre vonatkozóan konkrét utalást. Jézus tehát megkérdezte tanítványaitól: *„Kinek mondanak engem az emberek?“*

Ők így feleltek: „Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások pedig egynek a próféták közül.“

Jézus tovább kérdezte őket: „Hát ti kinek mondotok engem?“ Péter így válaszolt neki: „Te vagy a Krisztus.“

Ezen a ponton le kell szögeznünk, hogy a Krisztus nem név, hanem egy cím. A héber eredeti ‚messiás‘ görög változata a ‚krisztus‘ kifejezés. A Messiás szó a héberben azt jelenti, ‚felkent‘,

csakúgy, mint a Krisztus kifejezés a görögben. Abban az időben az volt a szokás, hogy amikor új személy lépett a trónra, olajat öntve a fejére királlyá kenték egy külön szertartás keretében, és így hivatalosan is mindenki számára egyértelművé vált, hogy ő a király. Annak a ténye tehát, hogy Jézus a Krisztus, vagyis a Messiás elnevezést használta, azt mutatja, hogy Isten felkente, hogy Ő legyen a király. A zsidó nép pedig várta az eljövendő királyt, akit maga Isten ken fel. Péter tehát így válaszolt neki: *„Te vagy a Krisztus.“*

Jézus ekkor rájuk parancsolt, hogy senkinek ne beszéljenek őróla.

Annak ugyanis még nem érkezett el az ideje, hogy Jézus felfedje magát a világ előtt. Tanítványai előtt ezen a ponton felfedi magát, a világ előtt azonban még nem. Figyeljük meg (a 31. versben), hogy Jézus addig nem beszélt tanítványainak keresztfeszítéséről, amíg el nem mondta nekik, ki is Ő valójában, mégpedig azért, mert a tanítványoknak egy teljesen más elképzelésük volt a Messiásról. Az ő fejükben az az elképzelés élt a Messiásról, ami akkortájt szervesen beépült a köztudatba. Ennek értelmében a Messiás megalapítja majd Isten országát, a zsidók ismét uralkodni fognak a Földön, a Messiás felszabadítja őket a római iga, az elnyomás alól, és Isten ismét elhozza az Ő országát a Földre Izráel népén keresztül. Izráel fog újra uralkodni a földön. Mivel ez volt a legelterjedtebb elképzelés a Messiásról, abban a pillanatban, amikor Péter elismerte, hogy Jézus a Messiás, Jézus elmondta tanítványainak, hogy

az Emberfiának (zárójelben megjegyezném, hogy az Emberfia is a Messiás egyik elnevezése a próféták könyveiben, Dánielben és Ezékielben) sokat kell szenvednie, és el kell vettetnie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.“

Jézus tehát felkészíti tanítványait arra, hogy nem az történik majd, amit a Messiástól elvárnának: Jézus nem fogja azonnal megalapítani Isten országát. Ehelyett keresztre feszítik és elutasítják. Mindennek így kellett történnie, hiszen az Ézsaiás 53-ban az a prófécia áll: *„Megvetett volt, és emberektől elhagyatott“* - a prófécia pedig be kell teljesednie. Az Ézsaiás 53:9 azt írja: *„A bűnösök közt adtak sírt neki“* - ennek a prófécia is be kellett teljesednie. Dávid a 22. zsoltárban leírja, ahogy a Messiást keresztre feszítik. Ez is egy prófécia, aminek be kellett teljesednie. Jézus tehát elmondja tanítványainak, hogy nem úgy történnek majd a dolgok, ahogy azt ők szeretnék. Jézus elmagyarázza tanítványainak, hogy a Messiásról szóló prófeciáknak be kell teljesedniük. A Dániel 9:26-ban pl. azt olvashatjuk, hogy *„megölik a felkentet“* - ennek is be kell teljesednie. Jézus tehát megpróbálja őket minderre felkészíteni: *„Az Emberfiának sokat kell szenvednie, és el kell vettetnie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.“*

Amikor azonban Jézus azt mondta nekik, hogy neki, mint Messiásnak meg kell halnia, ez egyszerűen annyira távol állt az ő elképzelésüktől, hogy a tanítványok ezen a ponton kikapcsoltak, és nem hallották, hogy mit mondott még ezen kívül Jézus. Nem hallották, amikor azt mondja, hogy harmadnapon feltámad, mert annyira sokkhatásként érte őket Jézus azon kijelentése, hogy meg fogják ölni.

Jézus nyíltan beszélt erről a dolgról. Péter ekkor magához vonva őt meg akarta dorgálni; ő azonban megfordulva tanítványaira tekintett, megdorgálta Pétert, és ezt mondta: „Távozz tőlem, Sátán, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.“

Ahogy Péter megfeddi Jézust, de valójában személyes érzéseinek ad hangot. Szerette az Urat, és nem akarta, hogy az Úr a haláláról beszéljen. Jézus azonban megfeddi Pétert lelki ítélőképességének hiánya miatt. Péter nem értette meg Isten dolgait, csak az emberek dolgait. Ha ugyanis megértette volna Isten dolgait, akkor azt is megértette volna, hogy a Messiásnak meg kell öletnie, és fel is kell támadnia a halálból.

Ekkor magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt, és ezt mondta nekik: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.“

A tanítványság három követelményéről olvasunk itt. Az ember először is tagadja meg önmagát. Milyen messze van ez attól, amit a világ képvisel. A világ arra bátorít bennünket, hogy nyomuljunk előre, mindenáron valósítsuk meg önmagunkat. Az ember manapság olyan tanfolyamokat is látogathat, ahol ennek a művészetét megtanulhatja, mert így nem kell senki másra támaszkodnia. Úgy hallottam, hogy nagyon sok nő látogatja az efféle tanfolyamokat, mintha szükségük lenne rá. Jézus, azonban, ehelyett azt mondja: Ha követni akarsz engem, meg kell tagadnod önmagad.

Pál a Filippi 2:5-ben ezt írja: *Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, ... megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.* Megtagadta Önmagát. Megfosztotta Önmagát attól a pozíciótól, amit a mennyben elfoglalt, hogy szolgaként jöjjön a Földre, és meghaljon a kereszten. Így hát Krisztus azt mondja: „Ha követni akarsz engem, meg kell tagadnod önmagad, fel kell vened a kereszted, és azután kövess engem!“

„Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti,

Az ember teljes erőbedobással keresi az életet, meg akarja azt élni, meg akarja találni az élete célját, értelmét, saját álmait követi, megpróbálja megmenteni az életét. Jézus azonban azt mondja: *„Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti,*

aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt. Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?“

Álljunk csak meg egy szóra! Arra kérnélek, hogy gondolkozz el egy percre azon, hogy ha bármilyen célt elérhetnél, melyik lenne a legnagyobb, a legfontosabb. Ha bárkivé lehetnél, ha bármit megszerezhetnél: mi lenne az életed legnagyobb célja, mit választanál? Ha célod megvalósítása közben elkárhozná a lelked, vajon megérné-e megvalósítani azt a célt? *„Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?“* Ha az egész világot megnyernéd, szerinted meddig tudnád azt megtartani?

Nem is olyan régen valaki mondott nekem valamit, ami teljesen lenyűgözött, mert én valahogy soha nem így láttam a dolgot. Ez az ember azt mondta nekem: „Épp most ünnepeltem hatvanadik születésnapomat, ami azt jelenti, hogy az Ádám óta eltelt idő 1%-át leéltem.“ Engem teljességgel lenyűgözött az a felismerés, hogy az Ádám óta számított történelem 1%-át már leéltem. Gondolj csak bele! Ha meg is szerezned a világot, mennyi ideig lenne az a tiéd? Mennyi ideig tudnád élvezni azt? Száz évig? Szerinted fogsz száz évig élni? Szerinted 98 évesen még mindig élveznéd azt? Az Úr ugyanis az örökkévalóságról beszél itt: *„Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?“* Pedig a lelkünk örökkévaló, ez a világ pedig nem az. Zsidók 11:25.: *„Mert inkább választotta az Isten népével*

együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét,“ mivel ő is tudta, hogy a bűn csupán időszakos gyönyörűséget nyújt, az Istennel való kapcsolat azonban örökre szól, „mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett.“

Márk 8:37:

„Mert mit adhat az ember váltságdíjul lelkéért?“

Engem nagyon elszomorít, amikor látom, hogy mi mindenért el nem adják az emberek a saját lelküket. Ugye mi Amerikában mindig azt mondjuk, hogy az itt élő őslakos indiánokat az ide érkező kereskedők jól kihasználták, mert a kereskedők szinte értéktelen csillogó üvegyöngyöket adtak az indiánoknak drága arany- és ezüsttárgyakért cserébe. Ilyenkor az ember óhatatlanul azt gondolja, hogy „ő, azok a szegény indiánok, akiket kiszipolyoztak az odaérkező fehérek“. Sajnos ez valóban így volt. Óhatatlanul is azt mondja az ember, hogy milyen ostobaságot követtek el az indiánok, hogy az értékes arany- és ezüsttárgyaikat üvegért adták cserébe. Várjunk csak egy percet! Te mire cseréled a lelked? Neked milyen üzletet ajánl a Sátán a lelkedért? Mert mit adhat az ember váltságdíjul lelkéért? Egyesek eladják a lelküket az ostoba büszkeségért, egyesek néhány pillanatnyi élvezetért. A Sátán nekik is üvegyöngyöket ajánl. Gondolkozz ember! A lelkedről van szó!

„Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.“

Jézus tehát azt mondja tanítványainak: „Meg fogok halni, majd feltámadok, és eljövök az Atya dicsőségében a szent angyalokkal együtt.“ A Messiás még egyszer eljön - de akkor dicsőségben és hatalommal megalapítja Isten országát. De nem ez alkalommal! Most a Messiást elutasítják, átadják a főpapoknak és az írástudóknak, megölik, de harmadnapra föltámad - de egy napon visszatér – mondja Jézus – az Atya dicsőségében a szent angyalokkal.

Azután így szólt hozzájuk: „Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízeleik meg a halált addig, amíg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal.“

Ezzel vajon mit akart mondani Jézus? Hiszen tanítványai, akik akkor ott álltak körülötte, mind meghaltak, és még mi sem láthattuk, ahogy eljött Isten országa dicsőséggel és hatalommal. Vajon Jézus tévedett? Először is leszögezhetjük, hogy Jézus nem tévedett. Ha az én igeértelmezésem azt sugallja, hogy Jézus tévedett, akkor az én igeértelmezésemmel van a baj. Ha az én igeértelmezésem nevetségessé teszi Jézust, és azt sugallja, hogy ostobaságokat beszélt, akkor helytelenül értelmezem az Igét. Sokszor bizony az emberek félreértelmezik Jézus szavait.

Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, felvitte csak őket külön egy magas hegyre, és szemük láttára elváltozott. Ruhája olyan tündöklő fehérré lett, amilyenre nem tud ruhafestő fehéríteni a földön. És megjelent nekik Illés Mózesrel együtt, és beszélgettek Jézussal.

Pétert, Jánost és Jakabot Jézus a Hermón hegyére vitte, hiszen ne feledjük, hogy Cézarea Filippi területén tartózkodtak, amely ennek a hegységnek a lábánál fekszik. Ott a hegyen pedig

Jézus a szemük láttára elváltozott és megjelent nekik Illés valamint Mózes, és beszélgettek Jézussal. Úgy gondolom, hogy azon a ponton Jézus egy időutazásra vitte őket - megláthatták Jézust abban a dicsőségben, és azzal a hatalommal, amellyel majd egy napon visszatér majd a földre. Jézus beszélgetett Illéssel és Mózessel. Isten kiragadta őket a földi időzónából az örökkévalóságba, és látták Isten királyságát eljönni dicsőséggel és hatalommal. Ahogy Jézus is mondja: *„Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízlelik meg a halált addig, amíg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal.”*

Péter megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: „Mester, jó nekünk itt lennünk, készítsünk ezért három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.”

Itt látjuk először annak az igényét, hogy a Szentföldön szentélyt építsenek izgalmas események helyszíneinek megjelölésére. Szegény Péter, ha tudná, mibe sodorta a Szentföldet?! De miért is mondta ezt Péter? Azért, mert nem tudott mit mondani. Ha az ember nem tudja, mit mondjon, valószínűleg jobb, ha nem mond semmit. Egyesek azonban úgy érzik, hogy muszáj valamit mondaniuk, még ha nem is tudják, hogy mit mondjanak, és inkább butaságot mondanak. Jobb, ha az ember nem szól semmit, és engedi, hogy az emberek ostobának *gondolják*. Jobb ez, mint amikor az ember kinyitja a száját, és a többiek minden kétségét eloszlatja afelől, hogy *valóban* ostoba. Péter megijedt, nem tudta, mit mondjon, ezért egy butácska ötlettel áll elő.

Mert nem tudta, mit mondjon, ugyanis annyira megrettentek.

De felhő támadt, amely beárnyékolta őket, és hang hallatszott a felhőből: „Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok!”

A Zsidókhöz írt levél 1. fejezetében az első verstől a következőket olvashatjuk: *„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette.”* A hegyen ott volt Mózes. Ő vajon mit jelképez? Azt, hogy Isten az ő törvényén keresztül szól a népéhez. A hegyen megjelent Illés is. Ő pedig azt jelképezi, hogy Isten az emberekhez prófétáin keresztül szól. Az Ószövetséget általában a törvényre, illetve a prófétákra szokás osztani. Emlékezzünk csak vissza, Jézus gyakran mondta, *„mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták”*. A hegyen látjuk egyrészt Mózeset, aki a törvényt, másrészt Illést, aki a prófétákat képviseli. Ott állnak a hegyen, Jézussal beszélgetnek, Isten pedig megszólal és ezt mondja: *„Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok!”*

János1:17: *„Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg.”* Isten tehát azt mondja: *„Reá (Jézusra) hallgassatok!”* Még most is vannak olyanok, akik szeretnének inkább törvény alatt élni, ahelyett, hogy a Jézus Krisztus által biztosított kegyelemben és igazságban élnének. Hadd ismételjem meg még egyszer, amit Isten mond: *„Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok!”*

Na már most, Jézus nem mondott semmit, ami ellenkezett volna a törvénnyel és a prófétákkal. Jézus maga mondta, hogy nem azért jött, hogy érvénytelenné tegye a törvényt, hanem, hogy beteljesítse azt. Ő valóban beteljesítette a törvényt és a próféták tanításait. Ezáltal pedig elhozta nekünk Isten dicsőséges kegyelmét is, amelyre az Istennel való kapcsolatunk épül.

És hirtelen, amint körülnéztek, már senki mást nem láttak maguk mellett, csak Jézust egyedül. Amikor jöttek lefelé a hegyről, meghagyta nekik, hogy senkinek el ne mondják, amit láttak, hanem csak akkor, amikor az Emberfia már feltámadt a halottak közül.

Meg is jegyezték jól ezt az ígét, de tanakodtak maguk között: mit jelent feltámadni a halottak közül.

Ezért megkérdezték tőle: „Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?”

Péterék tehát felismerték, hogy Jézus a Messiás, de azt is tudták, hogy - az írástudók szerint, - előbb Illésnek kell eljönnie a Messiás előtt.

Ő pedig így válaszolt: „Illés valóban előbb jön el és helyreállít mindent. Akkor viszont miért van megírva az Emberfiáról, hogy sok szenvedésben és megvetésben lesz része?”

Jézus tehát azt mondja a tanítványainak: „Ti azt kérdezitek, hogyan lehetséges ez? Hiszen előbb Illésnek kell eljönnie! Én pedig azt kérdezem, hogyan lehet az, hogy az Emberfiának sok szenvedésben és megvetésben lesz része?” Igen, meg van írva, hogy Illés előbb jön el, és helyreállít mindent, de az is meg van írva, hogy az Emberfia, vagyis a Messiás sokat fog szenvedni. Így hát a Messiás eljövetelének két aspektusát láthatjuk itt: egyrészt dicsőséggel és hatalommal jön el, azt megelőzően pedig Illés is eljön, és helyreállít mindent; másrészt Illés már eljött, Keresztelő János ugyanis betöltötte Illés, mint hírnök, szerepét. Ezért így szólt:

De mondom nektek, hogy Illés már el is jött, és azt tették velem, amit csak akartak, ahogyan meg van írva róla.”

Tehát még Keresztelő Jánost illetően is beteljesedtek az Írások.

Amikor a tanítványok közelébe értek, nagy sokaságot láttak körülöttük, írástudókat is, akik vitatkoztak velük.

Amint meglátták Jézust, az egész sokaság nyomban megdöbbszent, és eléje futva köszöntötte őt. Ő pedig megkérdezte tőlük: „Miről vitatkoztok velük?”

Jézus, a pásztor, látja, hogy a nyáj bajban van - az írástudók kérdezzétek a népet. Ő pedig azonnal a védelmükre kel, és megkérdezi tőlük: „Miről vitatkoztok velük?” Ilyen a szíve az igazi pásztornak - igyekszik megvédeni a nyáját a farkastól.

Itt a Golgota gyülekezetben az egyik hétfő esti bibliaóra idején sokan befogadták Jézus Krisztust. Később elbeszélgettünk. A beszélgetés után a szobából kilépve megpillantottam néhány öltönyös férfit. Ez már önmagában is gyanakvóvá tett, mert abban az időben senki nem hordott öltönyt, főleg nem hétfő este. Azt vettem észre, hogy fiatalokat gyűjtöttek maguk köré, és valamit nagy erőbedobással magyaráztak nekik. Erre szóltam a segédlelkésznek, akivel odamentünk hozzájuk. Félrevontuk őket, mert beszélni akartunk velük. Olyanokat gyűjtöttek maguk köré, akik nagyon fiatalok voltak még az Úrban. Voltak olyanok, akik éppenhogy egy hete, két hete vagy egy hónapja tértek meg. Egyszerűen tudtam, hogy furcsa dolgokat mondanak nekik. Így hát félrevontuk őket és megkérdeztem tőlük: „Kik vagytok?” Egyébként készen álltam, hogy „ostoromat” előrántva kikergessem őket a templomból. Elég mérges voltam, úgyhogy lerohantam őket: „Kik vagytok, miről beszélgettetek a gyerekekkel, honnan jöttetek, mit akartok?” „Ó, de hát testvérem, dicsőség Istennek, halleluja, dicsőség Istennek, testvérem, halleluja, testvérem, testvérem...” - nagyjából ennyiből állt a válaszuk. „Álljunk csak meg egy percre! Ne mondjátok nekem, hogy ‚testvérem‘, hanem inkább azt mondjátok meg nekem, kik vagytok, honnan jöttök, és mit csináltok itt?” Erre megint rázendítettek: „Ó, dicsőség Istennek, halleluja testvérem, dicsőség Istennek!” „Nem válaszoltak a kérdésekre!” – mondtam, és a cselekedeteikből le tudtam vonni bizonyos következtetéseket. Nem is volt lelki ítélőképességre szükség. Erre a segédlelkész csak annyit mondott: „Kifelé!” Ők pedig tovább

folytatták mondanivalójukat: „De hát, dicsőség Istennek, halleluja, testvér! De hát testvérek vagyunk. Nem akartok itt Santa Anna-ban az egyedüli igazi helyi gyülekezetté válni?“ Én pedig csak annyit mondtam: „Most ugye vicceltek? Lehetséges lenne azt mondanom, hogy a mi gyülekezetünk az egyetlen igaz gyülekezet ebben a városban, az egyetlen igaz képviselője Krisztus testének? Micsoda ötlet ez? Sok nagyszerű gyülekezet van ebben a városban, és nem mi vagyunk az egyetlenek. Soha, de soha nem vehetnénk magunkra ezt a kihívó címet.“ Úgyhogy a segédlelkész kitessekelte őket a parkolóba, miközben továbbra is azt hajtogatták: „Ó, de hát testvérek, dicsőség Istennek, halleluja, testvér!“ A segédlelkész egészen az autójukig kísérte őket és megvárta míg elhajtanak.

Ezek után nagyon is értem, hogyan érezhette magát Jézus, amikor látta, hogy az írástudók egyre inkább sarokba szorítják a nyáját, akik még olyan sok mindent nem értettek. Jézus azonnal a védelmükre kel, és azt a kérdést szegezi az írástudókhöz: *„Miről vitatkoztok velük?“*

A sokaságból így felelt neki valaki: „Mester, elhoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van; és amikor ez megragadja, úgy leteperi őt, hogy tajtékszik, fogát csikorgatja, és megmerevedik. Szóltam tanítványaidnak, hogy űzzék ki, de nem tudták.“

Jézus így válaszolt nekik: „Ó, hitetlen nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt elém!“

Odavitték hozzá, és amikor meglátta őt a lélek, azonnal megrázta a fiút, úgyhogy az a földre esve fetrengett és tajtékszott.

Jézus megkérdezte a fiú apjától: „Mennyi ideje, hogy ő így van?“ Mire ő ezt válaszolta: „Gyermekkor óta. Sokszor vetette tűzbe is, meg vízbe is, hogy elpusztítsa, de ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!“

Jézus ezt mondta neki: „Ha lehet valamit tennem? - Minden lehetséges annak, aki hisz.“

Erre azonnal felkiáltott a gyermek apja, és így szólt: „Hiszek, segíts a hitetlenségemen!“

Képzeljük csak el, milyen lehetett az apának ilyen állapotban látni a fiát! A fiú nem tudott beszélni, de ami még ennél is szörnyűbb volt, hogy amikor rohamai voltak, vonaglott a teste, habzott a szája és csikorgatta a fogait, gyakran belevetette magát a tűzbe, belevetette magát a vízbe is. Mennyire összetörhette ez a látvány az apa szívét. Végső elkeseredésében elhozta fiát Jézushoz. A Sátán pedig még egy utolsó támadást indít. Ahogy az apa viszi gyermekét Jézushoz, az a földre veti magát és habzik a szája. Az apa pedig elkeseredettségében így kiált: *„Ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!“* Jézus pedig ezt válaszolja: *„Minden lehetséges annak, aki hisz!“* Micsoda óriási ígéret ez! *„Minden lehetséges annak, aki hisz!“* Erre azonnal felkiáltott a gyermek apja, és így szólt: *„Hiszek, segíts a hitetlenségemen!“* *„Segíts az életem azon területein, ahol még hitetlen vagyok!“*

Amikor meglátta Jézus, hogy összefut a sokaság, ráparancsolt a tisztátalan lélekre ezt mondva neki: „Te néma és süket lélek, megparancsolom neked: menj ki belőle, és ne menj bele többé!“

Érdekes, hogy Jézus ezt is hozzáteszi: *„Ne menj bele többé!“* Jézus a Máté 12:43-ban a következőket mondja: *„Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken bolyong, nyugalmat keres, de nem talál. Akkor így szól: Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem. Amikor odaér, gazdátlanul, kiséperve és felékesítve találja az. Akkor elmegy, vesz maga mellé másik hét magánál is gonoszabb lelket; bemennek, és ott laknak, és annak az embernek az utóbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél.“* Ezért adja itt ezt a parancsot Jézus a tisztátalan léleknek, hogy menj ki belőle, és ne menj bele többé.

Egyszer majd a démonokról is fogunk beszélgetni, ma nem szeretnék ezzel részletesen foglalkozni. Igazából nem is szeretek erről a témakörrel beszélni, de néha elkerülhetetlen. A jó hír az, hogy az Egyesült Államokban nem sok valós esete van a megszállottságnak, sokkal több olyan esetet látunk, amikor vélt megszállottságról van szó. A mindenfajta démoni elnyomás azonban az Egyesült Államokban is megtapasztalható, hiszen Isten gyermekeként „nem test és vér ellen harcolunk, hanem fejedelemségek, hatalmasságok ellen”. Szellemi harcban veszünk részt. Az erős keresztény befolyásnak köszönhetően tehát aránylag kevés valós esete van a megszállottságnak, sokkal több eset figyelhető meg más országokban, ahol az evangélium nem világít még elég fényesen. Sajnálatos módon Amerikában is növekszik ezeknek az eseteknek a száma, ahogy egyre nagyobb népszerűségnek örvendenek az okkult gyakorlatok és a keleti vallások. Ennek eredményeként tehát kénytelen leszek vele valamelyik bibliaórán foglalkozni, de nem most.

Erre az felkiáltott, erősen megrázta őt, és kiment belőle. A gyermek olyan lett, mint a halott, úgyhogy sokan azt mondták: vége van.

Jézus azonban kezét megragadva magához térítette, és az felkelt.

Amikor azután Jézus bement egy házba, tanítványai megkérdezték tőle maguk között: „Mi miért nem tudtuk kiűzni?”

Ez esetben úgy tűnt, nem volt felette hatalmuk.

Ő pedig ezt mondta nekik: „Ez a fajta semmivel sem űzhető ki, csak imádsággal.”

Úgy tűnik, a démoni lelkeknek is létezik egy hierarchiája. Az efézusiakhoz írt levél felsorolása is erre enged következtetni: „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.” Úgy tűnik, egyes démonok erősebbek, mint mások, nehezebben lehet őket kiűzni. Valószínűleg ebben a fiúcskában is egy efféle démon lakott, akit a tanítványok nem tudtak kiűzni, csak Jézus. Amikor a tanítványok később rákérdeznek, Jézus megmondja nekik: „Ez a fajta semmivel sem űzhető ki, csak imádsággal és böjttel.”

Onnan elindulva keresztülmentek Galileán, de nem akarta, hogy felismerje őt valaki, mert tanítani akarta tanítványait. Arról beszélt nekik, hogy az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik, de miután megölték, három nap múlva feltámad.

Vegyük észre, hogy Jézus újra kihangsúlyozza, próbálja felkészíteni tanítványait a hamarosan bekövetkező eseményekre. A tanítványai már tudják, hogy Ő a Messiás, Jézus azonban - úgy is mondhatnánk - a valódi Messiásra készíti fel őket. Nem arra, akit az emberek vártak.

Ők nem értették ezt a beszédet, de féltek őt megkérdezni.

Megérkeztek Kapernaumba, és amikor már otthon volt, megkérdezte tőlük: „Miről vitatkoztatok útközben?”

Ők azonban hallgattak, mert arról vitatkoztak az úton egymással, hogy ki a legnagyobb?

Szégyelltek bevallani Jézusnak. Ugye, mi is voltunk már ilyen helyzetben, ha Jézus rákérdezne, mit mondtunk, akkor szégyellnénk bevallani neki. Sőt, mindannyian tettünk már olyan dolgokat, amelyeket szégyellnénk Jézus előtt. Úgy csinálunk, mintha Jézus nem tudna róluk, pedig fel kellene fognunk, hogy Jézus mindent tud: azt is amit mondtunk és azt is amit teszünk. A Zsidók 4:13-ban ezt olvassuk: „Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.” Meg kellene értenünk,

hogy Jézus mindenhol jelen van. Mindig tisztában kell lennünk azzal, hogy előle nem tudunk elrejteni semmit.

Mivel Jézus tudta, min vitatkoztak a tanítványok, leült és tanítani kezdte őket. Amikor a rabbiknak fontos mondanivalójuk volt, mindig ülve tanították az embereket. Jézus nem feddi meg a tanítványokat, mert azon vitatkoztak, ki lesz közülük a legnagyobb, nem is kárhoztatja őket ezért. Ehelyett inkább elmondja nekik, hogyan lehetnek a legnagyobbak.

Jézus gyakran másként áll hozzá a dolgokhoz, mint amire számítok. Amikor valamit elrontok, és elbukok, óhatatlanul azt várom, hogy kifakad majd rám. Ehelyett azonban együtt érez velem. Ahelyett, hogy elítélne a hibámért, leül, és elmondja nekem, hogyan tudom ezt a hibát a következő alaklommal elkerülni, hogyan tudok sikert aratni. Úgy szeretem az Urat, mert soha nem kárhoztat, mindig együtt érez velem, mindig segítőkész. A János 3:17-ben azt mondja Jézus: *„Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.”* Majd hozzáteszi: *„Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre.”* Hiszek Jézusban, de ettől még nem vagyok tökéletes. Megesik, hogy elbukom, de nem jutok ítéletre. Amikor elbukom, Jézus nem kárhoztat engem, hanem megmutatja nekem, hogyan kell járnom.

A tanítványok egy nevetséges vitát folytatnak arról, hogy ki a legnagyobb. Jézus azonban nem ítéli el őket: *„Hogy lehettek ilyen ostobák, ilyen semmiségen vitatkozok?”* Nem ezt mondja, hanem azt: *„Ha a legnagyobbak akartok lenni, hadd mondjam el, mi a módja ennek.”*

„Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgája.”

Jézus a Márk 10:44-ben hozzáteszi: *„és aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája.”*

Jézus korábban, a 8. fejezetben, a következőket mondta: *„Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt.”* *„Szóval, ha nagyok akartok lenni, hadd mutassam meg az utat. Nem úgy kell nagygyá válni, ahogy azt ti gondoljátok. Nem úgy lesztek nagygyá, ha könyököltök, tülekedtek, és mindenkin átgázoltok, és másokat tönkretesztek, hogy föléjük kerekedhessetek. Úgy válhattok nagygyá, hogy elkezdtétek egymást szolgálni.”* Hadd ismételjem el még egyszer Jézus szavait: *és aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája.”*

A gyülekezet lelkipásztorának is ezt a funkciót kell betöltenie. Ő a gyülekezet szolgája - mindenki szolgája. Sokszor mondom azoknak, akik éppen akkor fogadják be Jézust, hogy egy nagyszerű előnyre tettek szert megtérésükkel: hirtelen ugyanis egy csomó szolgájuk van. Nekünk, szolgálóknak, itt a Golgotában, a célunk az, hogy valóban a gyülekezetet szolgáljuk. Az egész erről szól, Jézus is azt mondja: *„Ha nagy akarsz lenni, szolgálj a többieket.”*

És kézenfogva egy kisgyermeket közéjük állította, átölelte – ez enkem annyira tetszik –, majd ezt mondta nekik:

„Aki az ilyen kisgyermekék közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött.”

Jézus ezzel tulajdonképpen azt mondja: *„Amit egy kisgyermekért tesztek, azt tulajdonképpen értem teszitek.”* Abban a kultúrában a gyermekeket szinte nem is tekintették személyeknek, egészen addig, amíg nagykorúvá nem váltak. Valahogy senki nem akart időt szánni a gyermekekre, egyszerűen engedték, hogy felnőjenek, és amikor nagykorúvá váltak egy csomó

felelősséget zúdítottak a nyakukba. Jézus azonban azt mondja: szánjatok időt a gyermekekre - amit egy kisgyermekért teszel, valójában értem teszed.

„Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött.”

Egyébként már több esetben is láttuk, hogy a tanítványok olyan összefüggéstelen megjegyzéseket tettek, amelyeknek semmi köze nem volt ahhoz, amit Jézus korábban mondott. Nem is mindig értették meg Jézus mondanivalóját.

János ezt mondta neki: „Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, és eltiltottuk, mert nem követett minket.”

Jézus azonban ezt mondta: „Ne tiltsátok el, mert nincsen senki, aki csodát tesz az én nevemben, és ugyanakkor gyalázni tudna engem, mert aki nincs ellenünk, az mellettünk van. Aki inni ad nektek egy pohár vizet az én nevemben, mivel a Krisztuséi vagytok, bizony, mondom néktek, hogy el nem marad a jutalma.”

János bizonyos értelemben elkezd klikkesedni: *„Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket,”* úgyis fogalmazhatna, mivel nem volt baptista, *„eltiltottuk, mert nem követett minket.”* Jézus azonban azt mondja: *„Tanuljátok meg, hogy együtt kell működnötök. Hogyha ő az én nevemben teszi mindezt, akkor nem gyalázhat engem. Hagyjátok őt békén!”*

Bárcsak rádöbbenne az egyház is egy napon, hogy mi mindannyian ugyanazt az Urat szolgáljuk! Bárcsak felismernénk, ki is a mi valódi ellenségünk. Nem az a másik gyülekezet egy utcával arrébb... Együtt kellene munkálkodnunk Jézus Krisztus ügyéért. Az egyház azonban annyira el van foglalva a különböző részek egymás elleni versengésével, hogy nem is a valós ellenségre koncentrálnak, és így nem is tudjuk igazán lerombolni az ellenség építette falakat. Ebben is az Úr segítségére van szükségünk! Bárcsak igazi egység uralkodna Krisztus egyházán belül! Bárcsak megtanulnánk szeretni egymást!

A közelmúltban Mexikóban jártunk, egy ottani közösségben, akiket az Úr hatalmasan áld. Péntek este szerveztek egy összejövetelt, amelyre több mint 900 ember jött el. A gyülekezőnk az ottani közösségnek néhány ezer dollárt adott kölcsön, hogy meg tudjanak venni egy olyan épületet, ahol meg tudják tartani az istentiszteleteket. Gyorsan kezdett növekedni a gyülekezet, így mindenképpen szükségük volt egy helyre, ahol összegyűlhetnek. Találtak is egy nagyszerű helyet, és a kölcsönből meg is vásárolták a telket. Természetesen megígérték, hogy egy bizonyos időn belül visszafizetik a kölcsönt. Közben azonban hatalmas értékcsökkenés sújtotta a mexikói pénznemet, a pezót. Amikor felvették a kölcsönt, akkor 1 dollár 25 pezót ért, most pedig 1 dollár 70 pezó. Mindannak ellenére tehát, hogy már 150000 dollárt visszafizettek pezóban, az értékcsökkenés miatt többel tartoznak nekünk most, mint amikor felvették tőlünk a kölcsönt. Mindez pedig nagyon aggasztotta őket, mert nem tudták, hogyan fogják visszafizetni a kölcsönt. Ezért összehívtak egy tanácskozást, amelyre engem is meghívtak, és elmondták, hogy mennyire tanácstalanok, mert nem tudják, hogyan tudnák visszafizetni a teljes kölcsönt. Csak annyit mondtam: *„Felejtsetek el! Mindannyian egy test vagyunk, nem aggódunk a pénz miatt. Jézusban mindannyian egy test vagyunk. Amíg fennáll ez a helyzet, és ilyen komoly gondban vagytok, felejtsetek el a kölcsön törlesztését. Bennünket ez egyáltalán nem aggaszt. Ti is az Úr munkáját végzitek itt, és mi mindannyian egy test részei vagyunk.”*

Egy missziós szervezetnek Kaliforniában 300000 dollárt adtunk kölcsön, hogy az ottani komplexumot megvásárolhassák. A kölcsönt két évvel ezelőtt kellett volna már visszafizetniük.

De eddig még nem sikerült visszafizetniük azt, ezért elküldtek hozzánk egy bizottságot, bocsánatot kértek, elmondták, mennyire sajnálják, és hogyan próbálják megoldani a problémát. „Ne aggódjatok emiatt,“ – mondtam – „ti is az Úr munkáját végzitek. Felejtsétek el! Mi nem aggódunk! Mi mindannyian az egyház vagyunk, egy test.“

Bárcsak meglátnák ezt az igazságot, hogy mi mindannyian ugyanazt az Urat szolgáljuk! Mindannyian Krisztus testének tagjai vagyunk.

Na már most, Jézus éppen egy kisgyermeket ölel át, és arról beszél tanítványainak, hogy aki bármit tesz is ezért a kisgyermekért, azt érte teszi. Erre János valami tejesen másról kezd beszélni. Egyfajta klikkesedésről tesz tanúbizonyságot. Jézus pedig válaszol, majd visszatér a gyermekhez.

„Aki pedig akár csak egyet is megbotránkoztat e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe dobják.“

Nekem nagyon tetszik az, hogy Jézus ilyen egyenesen, merészen fogalmaz. A gyengéd, szelíd Jézus, karjában ezzel a kisgyermekkel, azt mondja: *„Ha valaki akár csak egyet is megbotránkoztat e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe dobják.“*

Egyébként, látnotok kellene a Kapernaumban található malomkövet. Jó nagy, masszív, akkora, mint ez a pulpitus. Ha valakinek ezt a nyakába kötnék, és így dobnák be a tengerbe, nagyon gyorsan leérne a fenekére. Mennyire gonosz dolog kétségeket ültetni egy kisgyermek szívébe! Mennyire gonosz dolog, lerombolni a gyermekek csodálatos hitét! Tudjátok, kiket szoktam felhívni, amikor beteg vagyok, hogy imádkozzanak értem? Gyerekeket! Azt akarom, hogy ők imádkozzanak értem, mert nem kételkednek. Ilyenkor az unokáimat hívom fel - annyira gyönyörű, egyszerű az Istenbe vetett hitük.

Akármilyen torz, perverz emberről van is szó, aki képes lerombolni egy kisgyermek csodaszép hitét, Jézus azt mondja: *„jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe dobják.“*

„Ha megbotránkoztat téged az egyik kezed, vágd le, mert jobb, ha csonkán mégy be az életre, mint ha két kézzel mégy a gyehennára, az olthatatlan tűzre, (ahol férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik el.)

Ne feledjük, hogy ezek Jézus szavai - nem szeretnék sem hozzáadni, sem pedig elvenni belőlük. Szerintem Jézus többet tud mindenről, mint Herbert W. Armstrong vagy a Jehova tanúi. Jobb tehát arra hallgatni, amit Jézus mond, mint arra, amit ezek az emberek mondanak. Jézus szerint ugyanis a pokol egy nagyon is valóságos hely, és arra kellene törekednünk, hogy azt minden áron elkerüljük. Jobb, ha csonkán éljük az életünket, mintha ép testtel kerülünk a pokolra, ahol olthatatlan tűz lobog, ahol férgük nem pusztul el, a tűz nem alszik el.

És ha az egyik lábad botránkoztat meg téged, vágd le; mert jobb, ha sántán mégy be az életre, mintha két lábbal vetnek a gyehennára, (ahol férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik el.)

Figyeljük meg, hogy a görög eredetiben nem az a szó szerepel ebben az ígérésben, mint amit általában pokolként fordítunk. Az a görög kifejezés a Hádesz, ami a föld szívében egy időszakos lakóhelyre utal. Ott laknak a meg nem igazult holt lelkek. Az ebben az ígérésben szereplő görög kifejezés a Gyehenna. Ez azonban nem egy ideiglenes lakóhely, hanem a

Sátánnak és az angyalainak fenntartott állandó lakóhely. Isten a Sátánnak és angyalainak is készített helyet, és azok, akik inkább a Sátán és az ő angyalai mellé állnak, ide kerülnek. Itt kell majd tölteniük az örökkévalóságot.

„És ha az egyik szemed botránkoztat meg téged, vájd ki, mert jobb, ha fél szemmel mégy be az Isten országába, mint ha két szemmel vetnek a gyehennára, ahol férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik el.”

„Mert tűzzel sózatik meg mindenki. Jó a só, de ha a só ízetlenné válik, hogyan adjátok vissza az ízt? Legyen bennetek só, és békességben éljétek egymással.”